

Jeg skal endnu gøre en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvori det hedder: „Man gaar ud fra, at Ydelsen af denne Godtgørelse ikke vil foranledige nogen som helst Indskrænkning i det Beløb, der af Hjelpekasserne ydes de indkaldtes Familie“. Den Byrde, der har været lagt paa en betydelig Del af Landets værnepligtige, er jo ikke paa langt nær opvejet ved den Understøttelse, de har modtaget gennem Hjelpekasserne. Adskillige af dem, der har været indkaldte, har jo derved faaet et økonomisk Knæk, som de har meget vanskeligt ved at forvinde; ja for mange bliver det maaske endog aldeles umuligt. Det kommer meget an paa, hvorledes Forholdene bliver, naar Krigen en Gang er sluttet. Jeg kan ganske slutte mig til den højtærede Minister paa dette Omraade ved at udtale, at ogsaa jeg vil haabe, at den Godtgørelse, som en Del af Sikringsstyrkens Mandskab vil faa efter den her omhandlede Lov, ikke maa blive saa at sige frataget dem igen af Hjelpekassernes Bestyrelse ude omkring i Landet, men at man vil fortsætte med at yde den hidtil ydede Understøttelse. Jeg kunde tilføje, at det var ønskeligt, at man mange Steder viste noget større Rundhaandethed imod dem, der bliver indkaldt Gang efter Gang. Navnlig naar de værnepligtige har været inde 2—3 Gange, er det for dem forbundet med meget betydelige Vanskeligheder at vende tilbage til det civile Liv, idet de meget ofte ikke kan faa deres Arbejde igen; hyppigt maa de da gaa arbejdsløse meget længe, undertiden lige indtil de indkaldes igen.

Jeg vil benytte Lejligheden til at udtale, at jeg tror, man kan være enig om at erkende, at Sikringsstyrken, i den Tid den har været indkaldt, har opført sig saaledes, at det vist med Rette kan siges, at man maa forbavses. Man maa beundre de Folk, der har været kaldte bort fra Erhverv og Familie til Soldaterlivet og desuagtet ikke har givet Anledning til Foreteelser, som maatte beklages, i alt Fald ikke i en saadan Grad, at der har været Grund til at fæstne Opmærksomheden derved. Desværre synes jeg ikke, at det samme kan siges om Befalingsmændene; i alt Fald kommer der Gang paa Gang Ting frem, som viser, at Tonen blandt Befalingsmændene neppe staar paa Højde med Tonen blandt de menige. Skønt jeg ved, at den højtærede Forsvarsminister gør, hvad der efter Loven under de forhaandenstående Forhold kan gøres for at

skabe saa gode Forhold og en saa god Tone indenfor Sikringsstyrken som muligt, vil jeg dog ikke undlade at henlede Forsvarsministerens Opmærksomhed paa, at der vistnok kunde gøres mere — sikkert ikke fra Ministerens Side, men fra Befalingsmændenes Side — for, at saadanne Begivenheder, som har fundet Sted, blev undgaaet. Det er utvivlsomt, at man, hvor der hist og her har fundet Smaaexcesser Sted, kan finde Aarsagen hos Befalingsmændene i højere Grad end hos de menige.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Men jeg maa, som sagt, insistere paa Udvalgs Nedsættelse for at faa den nævnte Ændring foretaget i Lovforslagets § 3.

Ellinger: Jeg vil slutte mig til de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) fremkom med angaaende Affattelsen af § 3, idet ogsaa jeg tror, at Tidspunktet 12. August 1915 bør ændres, hvis man ikke vil begaa Uretfærdigheder. Thi Lovforslaget, gennemført saaledes som det nu er affattet, vil unægtelig stille de forskellige værnepligtige forskelligt. Det ærede Medlem nævnedes en enkelt Aargang. Betragter man en Række af Aargange, vil man se, at den Godtgørelse, der her er Tale om, for fleres Vedkommende, saaledes Aargangene fra 1902 til 1906, vil tilfalde Folk, der i alt kun har været indkaldt i et Tidsrum af mellem 7 og 9 Maaneder. Derimod vil andre indkaldte, nemlig Aargangene 1907 og 1908, som i hele Krigens Tid har været indkaldte et Par Maaneder længere, ikke faa noget; og medens Aargangen 1912, som i Krigens Tid har været indkaldt i alt i fem Fjerdingaar, faar noget, vil Aargangen 1913, der ligeledes har været indkaldt, ganske vist kun to Gange, men dog ogsaa i fem Fjerdingaar, intet faa. Dette Forhold trænger, forekommer det mig, til nærmere Overvejelse, og navnlig synes jeg, at Aargangene 1907 og 1908 bliver noget uheldigt stillede i Sammenligning med de foregaaende og efterfølgende Aargange. Jeg henstiller, om det ikke var rigtigt, for saa vidt vore Anker ikke bliver afvist af Ministeren som værende uberettigede, at overveje dette Forhold, inden Sagen kommer til anden Behandling.

Andreasen: Jeg vil understrege det nødvendige i, hvad det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen [Randers Amts 1ste Valgkreds]) fremhævede, at § 3 under-